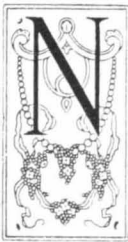

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Βουλγαρική παράδοση

Α μιά λαϊκή Βουλγαρική παράδοση για το θάνατο. Μου τη διηγήθηκε ένας γέρος Βούλγαρος στα περσιώρα της Πλεϊνάς, όταν κάποτε περνούσα απ' εκεί :

— 'Η ζωή και ο θάνατος των ανθρώπων, μοιάει, βρισκόνται στα χέρια του Θεού. Αιτός μονάχα ξέρει ποιός θα γεννηθή και ποιανού οι μέρες πρέπει να τελειώσουν. Και τότε ο Άγγελος του θανάτου κατεβαίνει στη γη και παίρνει τις ψυχές των ανθρώπων, που ο Θεός καλεί κοντά του.

Μιά φορά ο Θεός εφώνεζε και πάλι τον άγγελο του θανάτου :

— Κιτάξε κάτω στη γη, του είπε. Βλέπεις εκεί, στην άκρη του δάσους, μια φτωχική καλύβα που μόλις καπνίζει το τζάκι της ;

— Ναί, Κύριε, αποκρίθηκε ο άγγελος του θανάτου.

— Κιτάξε καλύτερα πιο μέσα, είπε και πάλι ο Παντοδύναμος. Βλέπεις εκεί, είναι στην άκρυνία στρωμή έναν άρρωστο; Οι μέρες του τελείωσαν πιά. Πήγαινε να πιο φέρεις την ψυχή του !

Ο άγγελος επέταξε άμεσως κάτω στη γη και κατέβηκε στην πόρτα της καλύβας. 'Η γυναίκα του άρρώστου είδε τον ξένο, έβηγε να τον προειπνήσει και του έδειξε να καθήσει σ' ένα προσέκφαλο, πλάι στο τζάκι. 'Ετσι έσημνήσαν στο χωριό να περιποιούνται του ξένου. 'Αλλ' ο άγγελος δεν έκάθισε.

— Μη στενοχωρείσαι για μένα, καλή μου γυναίκα, της είπε. Λέν ήρθα για να καθήσω. Βιάζομαι, ο Θεός με περιμένει. Θέλω μονάχα να πάρω την ψυχή του άρρώστου σας !

Τά παιδιά του άρρώστου, μόλις άκουσαν αυτά τά φοβερά λόγια άρχισαν να κλαίνε. 'Η δυναμμένη γυναίκα έπεσε στα πόδια του άγγελου και με σταμακτική φωνή άρχισε να τον καθικετεί η να χαρίζει τη ζωή του άνδρός της.

— Λυπήσου μας, του έλεγε. Κιτάξε αυτά τά κακόμοια παιδιά που θέλεις ν' άρρήσω ν' άρρήσω, στους πέντε θρόνους. Λέν οαρίζε η καρδιά σου ;

— Όχι, όχι, δεν μπορώ να τό κάνω αυτό που μου ζητάς, καλή μου γυναίκα, της αποκρίθηκε ο άγγελος προσπαθώντας να τη σηκώσει από τά πόδια του. Λέν μπορώ να παραικόσω στην προσταγή του Κυρίου μου !

Έκεινη όμως εξακολούθησε να τον παρακαλή. Εφώνεζε τά παιδιά της που είχαν αποτραβηχθή και έβλαγαν σέ μια γωνιά, και έπιγαν και έπεσαν σ' αυτά στα πόδια του άγγελου. Έπλησαν τά χέρια του και τά φιλοδούσαν, τον βέβαιαν να τους χαρίσει τη ζωή του πατέρα τους.

Ο άγγελος του θανάτου τό κούταξε συγκινημένος και σιωπηλός. Συλλογιζόταν :

— Τά παιδιά αυτά είναι πολύ μικρά άκόμη και η μητέρα τους είναι φτωχή και άποστατήνη. Ποιός θα σεις δώσει ένα κομμάτι ψωμί, άν έγω τους πάρω τον πατέρα τους; Λέν είναι κριμα για μια ψυχή να χαθούν όσα πλάσματα.

Έφριξε ύστερα ένα τελευταίο βλέμμα προς τον άρρωστο. Έκείνος παρότρυνε απ' τον πνευτό πάνω στο κρεβάτι του, τά μάτια του ήσαν κλειστά, τό στήθος του άνεβοκατέβαινε με άγωνα, η άναπνοή του ήταν βαριά. Ο άγγελος συγκινηθηκε περισσότερο.

Σηρώθηκε τότε απολαστικά, φίλησε τά παιδιά στό μέτωπο και είπε στην άμοιρη γυναίκα, τραβώντας προς την πόρτα :

— Πούχασι, καλή μου γυναίκα. Ο άνδρας σου θα μείνει μαζί σας. Φεύγω !..

Και επέταξε στον ούρανό, ένώ εκείνη αναλόθηκε και πάλι στό δάκρυα.

Ο άγγελος του θανάτου παρουσιάθηκε στό Θεό. Μόλις όμως τον αντίκρισε, αισθάνθηκε να τον κερκίζει ο φόθος.

— Πού είνε η ψυχή του ανθρώπου που σ' έστειλα να πάρης; τον ερώτησε ο Θεός αστηνά. Γιατί δεν μου την έφερες ;

Ο άγγελος έπεσε στό γόνατα και έσκυψε τό κεφάλι. Για πρώτη φορά η λάμψη που έβγαλε από τό πρόσωπο του Θεού του φανότανε τόσο δυνατή, ώστε να μην μπορεί να την ύποψεί.

— Κύριε, αποκρίθηκε ταπεινά, συγχωρήσε με. Κύριε ! Έκαμα ένα μεγάλο σφάλμα : 'Αμφέβαλα για την καλοσύνη και την παντοδυναμία σου. Μά δεν είνε καλύτερο τάχα ν' άρρήσουμε στη ζωή αυτό τον κακόμοιρο άνθρωπο, ως που να μεγαλώσουνε τά παιδιά του; Τι θ' άπορίνουν αυτά, άν τους πάρουμε τό μόνο προστάτη που έχουμε στον κόσμο ;

— Δεν μπορείς να ξηρήεις εσύ την θέληση του Θεού ! είπε ο Παντοδύναμος. Έμπρός, πήγαινε και χάνε αυτό που θα σου πώ : Κατέβα στό βάθος της θάλασσας και φέρε μου απ' εκεί μια πέτρα.

Ο άγγελος του θανάτου επέταξε άμεσως από τους ούρανοús, κατέβηκε στό βυθό της θάλασσας, έβηγε απ' εκεί τό πρώτο λιθάρι που

έπιγε μπροστά του και βιαστικός ξαναγύρισε στον Κύριο του.

Τότε ο Θεός τον ερώταζε :

— Σπάζει αυτό τό λιθάρι και κούταξε τι έχει μέσα !

Ο άγγελος έβαλας την πέτρα που είχε πάρει από τό βυθό της θάλασσας. Και τότε είδε να σαλεύει άνάμεσα στα συντρίμια ένα σκουληκάκι.

— Ποιός την έκανε αυτήν την πέτρα; τον ερώτησε ο Θεός.

— Σέ, Κύριε, αποκρίθηκε ο άγγελος χωρίς διαταγμή. Σέ είναι ο Παντοδύναμος. Σέ έδημιούργησε τό Σύνταγ !

— Και ποιός έδωσε τη ζωή σ' αυτό τό σκουληκι; Ποιός τό θέρει ίσαμε σήμερα; Και ποιός τό έβλεπει μέσα σ' αυτήν την πέτρα, για να μπορεί να ξηρη στης θάλασσας τό βυθό; 'Ε; πές μου, ποιός τά έκανε όλα αυτά ;

Η φωνή του Κυρίου γινότανε ολοένα και πιο θυμωμένη. Ο άγγελος του θανάτου αποκρίθηκε διλά :

— Σέ, Κύριε !

— Πολύ καλά, είπε τότε ο Θεός. Και άφού έβγα κραυή στη ζωή και θέρειο και φροντίσω μ' αυτόν τον τρόπο ένα σκουληκι, πώς περισσότερο δεν θ' άρρήσω να χαθούν άνθρωπινα πλάσματα, που τά έπλασα σύμφωνα με την εικόνα τη δική μου και ήμοια με τη δική μου μορφή. . .

Ο άγγελος του θανάτου άκουε ταπεινά. Κατάλαβανε πόσο σωστά ήταν αυτά που του έλεγε ο Παντοδύναμος και μετανοήσους που δεν είχε εκτελέσει την προσταγή του.

— Μονάχα έγω ξέρω πόσο πρέπει ν' άρρήσω έναν άνθρωπο στη ζωή, εξακολούθησε ο Κύριος, άκομη πιο θυμωμένος από πριν. Μ' άκούς, άγγελε, που δεν ξέρεις, που δεν μπορείς να ξηρήεις τις άνεξερίητες θελήσεις μου ;

Ο άγγελος δεν αποκρίθηκε. 'Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

— 'Αλλά πρέπει να πάρω τά μέτρα μου μ' ύσένα, εφρόσθεσ ο Θεός, για να μη μου ξανακάνησ και άλλοτε τά ίδια. 'Ατ' έδω και πέτρα θα είσαι τυφλός στον άόνο του άπαντα. Θα είσαι τυφλός, για να μη βλέπης ποιός από τους ανθρώπους που πάς να πάρης την ψυχή του είνε πλούσιος η φτωχός, ποιός είνε νέος η γέρος, ποιός και πόσους άφήνει πίσω του όταν άρρήνη τον πρόσκαρο κόσμο για νάβη κοντά μου !

Την ίδια στιγμή ο άγγελος του θανάτου έπαψε πιά να βλέπει και έμφορμόησε ταπεινά :

— Γεννηήτω, Κύριε, τό θέλημά σου !..

— 'Ατ' έδω και πέτρα θα είσαι κωφός, εξακολούθησε ο Θεός. Και θα είσαι κωφός, γιατί δεν θα πρέπει ν' άκούς τά πλάσματα, τις παραπολιές και τις ίκεσίες των ανθρώπων όταν πάς να εκτελέσης τις προσταγές μου. . .

— Γεννηήτω τό θέλημά σου !.. έμφορμόησε και πάλι ο άγγελος του θανάτου, ο έποιος απ' εκείνη τη στιγμή δεν άκουε πιά τίποτε

άλλο έξω από τη φωνή του Κυρίου του.

— Θα είσαι και άβλατος, εφρόσθεσ ο Κύριος. Δεν πρέπει να σέ βλέπουν οι άνθρωποι όταν μιλάνησ στα οπτικά τους, στό καλάττι η στις καλύδες τους. Και τώρα πλήρως περισσότερο κοντά μου.

Ο άγγελος έληθίσιασ ύπακουος.

— Άνοιξε τό στήθος σου ! είπε ο Κύριος.

Ο άγγελος ύπάκουος.

Και τότε ο Παντοδύναμος έβασε τό χέρι του στό στήθος του άγγελου και έβγαλε την καρδιά του.

— Λέν πρέπει να έχης ούτε καρδιά απ' έδω και πέρα, του είπε. 'Η καρδιά δεν φανταζο, δεν έχει ούτε μιλια για να βλέπει, ούτε ούτια για ν' άκούη, και όπως αισθάνεται, λελάττα και σηκωνει.

Και επέταξε την καρδιά του άγγελου σέ μια γωνιά του παραδείσου.

Κι' από τότε ο θάνατος έμεινε τυφλός, κωφός, άβλατος, χωρίς καρδιά. Και τις θελήσεις του 'Υριστου τις εκτελεί πάντοτε χωρίς να γνωρίζη τι θα είπη οίκτος !

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Όλοι θέλομε να ήμε ότι ποτέ δεν είπαμε ψέμματα, αλλά λέγοντες αυτό ψευδομέθα.

— Ο ήτνος είνε ο μόνος φίλος που δεν έρχεται, όταν τον προσκαλοήμε.

— Όταν η καρδιά όδηγη, πάντοτε παρασφίη.

— Τό πνεύμα δόθηκε στον άνθρωπο για να άνακαλύτη τη βλακεία του.

